

„jugoslovanske“ politike pošteno avstrijsko misleče slovensko ljudstvo. Upajmo, da bode prišel čas, ko bode ljudstvo svojim voditeljem te račune prezentiralo. In kadar bode ljudstvo ta račun predložilo, se „jugoslovanski“ voditelji gotovo ne bodejo bahali!

Laznjivi zapeljivci.

Kdor čita slovensko prvaško časopisje, bi res skoraj mislil, da je jugoslovanska država že napol uresničena in da ne manjka prav nič. Pa to vse je laž, čeprav so gotovi jugoslovanski agitatorji že pričeli groziti z revolucijo in bogve kaj vsem. Take „revolucije“ ki jo bode Korošec s svojimi podkupljenimi priganjaji izvršil, se pač noben zajec ne boji. Smešne groznje so, groznje od ljudi, ki nimajo nobenega čuta za dolžnost napram cesarju, domovini in ljudstvu. Ti ljudje vedo prav natanko, da je njih mogočnosti konec, kadar se nahujkanemu delu ljudstva ne izpolni obljube. Ljudstvo je že pričelo dvomiti o možnosti vseh obljub „jugoslovanskih“ hujšačev. Ljudstvo je pričelo že migati z glavino in povprašuje vedno glasneje, kedaj in na kak način se bode „jugoslovanska“ država uresničila, kedaj se bodejo, kakor obljubljeno, davki znižali, kedaj se bode rekviriranje odpravilo? Kajti s temi in enakimi obljubami se je ravno ljudstvo vabilo na limanice veleizdajalske „jugoslovanske“ politike. In ker ljudstvo vse to vedno glasneje povprašuje, zato pač ni čuda, da slovensko časopisje trdi z vso gotovostjo, da je „jugoslovanska“ država na poti. Mi pa z vso odločnostjo in na podlagi resnice trdimo, da to ni res. Nikdar ne bode „jugoslovanska“ država uresničena, nikdar so ne bode zgodilo državno-pravno združenje Slovencev, Hrvatov in Srbov. Prvič zato ne, ker večina slovenskega in hrvatskega ljudstva tega sploh noče. Drugič zato ne, ker so Ogrji odločni nasprotniki take preuredbe v monarhiji in ker bi oni potem tudi svoje zahteve pojostrihili. Tretjič zato ne, ker bi „jugoslovanska država“, ki bi ležala med Dunajem in Trstom, bila začetek konca Avstrije. Vse to je treba premisliti in naš cesar ne bode nikdar privolil, da bi avstrijska država pričela razpadati, kakor stara palača, v razvaline... V kratkem bodejo „jugoslovanski“ hujškači priznali, da imamo prav. Slovensko ljudstvo pa bode sprevidelo, da so ga njegovi voditelji za nos vodili in v nesrečo gonili. Takrat bode nastala „revolucija“, ki pa bode naperjena proti „jugoslovanskim“ veleizdajalcem...

Hindenburg in Ludendorff o položaju.

„Lokalanzeiger“ poroča, da sta Hindenburg in Ludendorff opisala sedanji položaj v sledečem: Hindenburg je izjavil: Razdajano je tisto mesto, o katerem so mislili, da nas zadavi. Očitajo nam sicer, da smo nastopili na vzhodu kot nasilniki; vojska ni mehka reč, morali smo prijeti za trdo. Zavarovati si moramo meje, da se ne bode mogla več ponoviti taka beda, kakršna nas je leto 1914 obiskala. Mir smo sklenili s tistimi deli, v katere je velika Rusija razpadla; prvega s Finsko, a drugega z Ukrajino. Nas ne zanima, kako stališče bosta ti dve državi zavzeli. Navedeni novi državi se pa morate naslanjati na obstoječe države. Jasno je, da se na Rusijo, od katere sta se sedaj ločili, ne moreta opirati. Ker smo gospodarsko močnejši, tvorimo tudi naravno zaslombo mladim, upa polnih držav.

Z ozirom na revolucijo je rekel Hindenburg: Pričakoval sem sicer revolucijo približno tako, kakršna je bila leta 1905. Pričakoval pa nisem in tudi nisem pričakoval tako silnega zgodovinskega poteka. Živimo še preveč v dogodki samih, da bi jih zamogli pravilno preценjevati. V poznejših letih bo šele mogoče pravilno oceniti zgodovinsko važnost sedanjih dogodkov.“

General Ludendorff je naglašal, da so vkorakali Nemci v Ukrajino v popolnem sporazumu z odgovornimi voditelji dežele. Odločevalo je v tem oziru tudi življensko vprašanje, ker se z gospodarskimi koristmi zlo-mijo poskusi sovražnika, nas zadavati. V Rumuniji so pričeli demobilizirati, kar naše postojanke na vzhodu zelo razbremenjuje in ojačuje v bodočih bojih naše bojne črte na zahodu.“

Hindenburg je nato rekel: Ne da bi se precenjevali, smemo pač trditi, da je Francija, sama sebi izkopala grob. Njeno ljudstvo zdaj preliva zadnjo kri. Zelo spoštujem vojaško hrabrost francoskih vojakov; če bi Francozi s svojimi vjetniki boljše postopali, bi se mi ta zapeljani narod smilil. Francija pa nosi zdaj sama posledice svoje krivde, svoje brezmiselne strasti za nemško Alzacijo-Loreno in svoje nečimernosti. Anglija je znala slabosti Francije spretno v svoje namene izrabiti.

Tičoč se vojaškega položaja, je Ludendorff izjavil: „V tem oziru se ne glasi vprašanje več; kje bo napadel sovražnik. Ali smo že tako daleč, da lahko sami premisslujemo, kje da napademo. Če bode sovražnik napadel nas najde pripravljene, sicer bodedo napadli mi, kadar se nam bode ugodno zdelo. Našo fronto trajno ojačujemo. Z vzhoda na zahod se divizije neprenehoma vozijo. Okolščine so take, da se en tak siloviti nastop ne more tako hitro izvršiti, kakor mobilizacija iz domačih stalnih krajev, ker so železnice v Galiciji in na Ogrskem redkeje. Vkljub vsem tem težavam pa stojimo danes na celi zapadni fronti v premoči. Kljubovali smo sovražnim navalom leta 1917 na zapadni fronti, dasi smo bili številno slabejši.“

To je izviralo iz tega, ker smo morali istočasno deliti močne udarce na vzhodu in v Italiji, s katerimi smo na vzhodu dosegli mir. Če se bode razvili na angleško-francoskem in italijanskem bojnem polju novi boji, jih lahko mirno pričakujemo, bodisi isti še tako silni. Sovražnik je zbral veliko divizij, ki so pripravljene za angleško-francosko črto, na boj. Zgradili so bogato omrežje železnic vsled česar lahko hitro svoje milijonske armade ojači.“

Hindenburg je zaključil: Kljub temu nam bo mogoče, če se bo to moralo zgoditi, da tudi ta napor sil zmagovito prestanemo. Čutimo se dovolj močne za te boje. Izvojevati jih bodedo morali, ker drugače ne moremo misliti na mir. Nemški narod si mora priboriti časten mir, ne mehkega mir, kakoršnega ne zasluži za svojo dragoceno prelito kri, marveč mir, kakoršnega potrebuje za svoj bodoči gospodarski razvitek.

Ludendorff je izjavil: Veseli bi bili, če bi nam ne bilo več potrebno, da se zanimamo za Rusijo. Nesmiselno je vse, kar se trdi o naših dalekosežnih načrtih. Pozorni moramo pač biti na nekaj delov vzhodnomorske mornarice. Na zapadu prekosimo sedaj sovražnika z vojniki, z materijalom, z zračnimi bojnimi silami, s plinom in strelivom. Vse, na kar se sklicujemo, je pri nas v obilici pripravljeno. Pripravljeni smo na vsak sovražni napad. Če noče miru, naj ima boj, ki bo gotovo najhujši v celi vojski. Z božjo pomočjo si bodedo priborili časten in trajen mir.“

Pomlad.

Minuli so temni zimski dnevi, ki so zagreblji vse npe človeške preteklosti v svoj črni, otožni grob. — Na njih mestu se poraja vesela, nade in upa polna pomlad. Vsa narava oživi, solnce nas obseva blagodejno s svojimi toplimi žarki in v naših srcih se vzbujajo upi boljših časov, katere smo si po skoraj štiriletnem vojnem hrupu gotovo že zaslužili. — Pomlad! Kako bolj radostno in živo bije srce pri pogledu krasne oživljajoče se narave v vselem upanju, da nam usoda to leto ne iztrga krasnih pomladnih cvetk zaželenega miru. Koliko mladih bitij, ki so bili uspešen boj za cvetke boljše prihodnosti žalibog ni več. Hvaležni, iz srca

hvaležni jim moramo biti, ker so nam naglilni palmo zmage na našo stran in nam vzgali v naša srca neizbrisljive upe največjega zaklada človeštva — miru. — Zmagoslavne stoje naše čete na vseh bojiščih daleč na sovražnem ozemlju, pričakujejo trenutka, v katerem jim bode dana prilika, da zopet svoje zastave za izvojevanje zmage nasproti krvoločnim sovražnikom vzdignejo, ki v svojem obupu napejajo vse sile, da bi si zamogli svoje v temnej zimi zagreble upe poraza zopet izgresti. Poraja jih strah in groza pred prihodnostjo, zato napejajo vse sile, da bi v zadoščenje za mir na vzhodu, ki se je za nas zmagovito zaključil, še druge majhne, doslej ostro nepristranske države v svoje peklenske kremplje zavili. — Ni jim še dovolj bede, ni jim dovolj žrtev za njih utopističen načrt, še večje jim bode uboštvo ožuganih narodov. Na neverjeten način napejajo ententa vse sile, da si osvoji v drugih doslej v miru živečih državah nadomestek za izgube na od naših podmorskih čolnov potopljenih jim ladij. Strah pred gospodarsko bedo, strah pred gladom in končnim porazom jih podi do tega čina. Ali usoda jim ne bode mila, danes ali jutri bodo morali očitno priznati, da sta Avstro-Ogrska in Nemčija v svoji jekleni zaveznosti nepremagljivi, ter da se na njih skali razprši kakor prah vsak orožni in notranjo-politični naval.

Pomlad. Korakamo težkej nalogi in skrajnim odločitvam nasproti. Nove bitke, novo prelivanje krvi, tisoč in tisoč žrtev bode moralo zopet krvaveti za perfidno zlobnost naših sovražnikov. Kakor smo na zunanje zmagoviti, tako moramo tudi v notranjem izvojevati politično zmago za obstoj zgodovinskih mej naših krasnih kronovin. Odločno in resno hočemo biti boj proti tistim perfidnim agitatorjem, ki bi s svojimi idejami pod krinko hinavstva radi dovedli do razsula Avstrije in ustanovili združenje s morilskimi Srbi od Mure do Adrije preko Balkana svojo jugoslovansko državo. V tem oziru jim je vera deveta briga, hlinijo se, kakor bi bili največji patrijoti, a v njih srcih se rodi zalega najpoglejšega zločina — veleizdaje. A sreča jim ne bode mila. Naše ljudstvo se ne pusti zapeljati in ne bode trobilo v rog veleizdajalskim farizejskim agitatorjem. — Avstrijci hočemo biti in ostati ter pod zaščito krasne naše Avstrije hočemo zmagoslavno žeti sadove političnega in orožnega miru, venčane-ga s pomladanskimi cvetkami junaških činov naših zmag.

Uravnava preskrbe s premogom.

S 4. novembrom 1917 je stopila v veljavo nova uravnava preskrbe premoga po sestavu kontingentiranja. Od tega časa pridobljene izkušnje so pokazale, da javnost te nove ureditve večkrat ne pojmuje popolnoma pravilno in da porabniki premoga vsled tega svojih prošelj in pritožb ne naslovijo na pravo mesto, vsled česar so sledeče pojasnilne opazke potrebne:

Bisvo konting. obstoja v tem, da se razdelijo množine tuzemskega in inozemskega premoga, ki je na razpolago, med posamezne skupine porabnikov tako, da dobi vsaka skupina porabnikov razmerni delež množin, ki so vsakokrat na razpolago in da se zagotovi kolikor mogoče enakomerno in raznim javnim koristim odgovarjajoče uvaževanje vseh zahtev. Dalje so se na podlagi poizvedovanja porabnikov za leto 1916 in poizvedovanja potrebe za leto 1917 določili normalni kontingenti za razne skupine porabnikov, v kojih okvirju se izvršujejo razdelitve na posamezne porabnike ter prikrašave in izboljšave, ki so jih povzročile neizogibne razlike pridelovanja, uvoza in priskrbe vozov. Kontingente oskrbuje deloma ministerstvo za javna dela samo, deloma politične deželne oblasti in, kolikor zadevajo vojno mornarico, armada na bojišču in v zaledju, vojno ministerstvo.

Ministerstvo za javna dela oskrbuje sledeče obrate: a) delavnice s plinom, vodo in elektriko, b) železnice in parnopolstvena podjetja in c) vse velebratse potrebo poprečno več ko 12 ton mesečno ali več nego 140 ton na leto. Postopanje odkazovanja je pri tem različno, kakor gre za tuzemski ali inozemski premog, koks ali brikete.

Tuzemski premog, koks in brikete so se odkazovali do nadaljnega na podlagi prijavi potrebe, predložene ministertvu za javna dela, tako da morajo porabniki tuzemskega premoga, koks ali briketov dalje javiti svojo potrebo pri ministertvu za javna dela le tedaj, ako prosijo za izpremembe že izvršenih odkazov ali ako se jim še dosedaj nič ni odkazalo.

Kolikor se zahteva inozemski premog, koks in briketi, bodisi brez ali poleg takega kuriva tuzemskega pridelka, je prositi za odkazovanje kakor dosedaj, vsak mesec, in sicer do najpozneje 1. prejšnjega meseca s predpisanimi obrazci. Inozemski premog, koks in briketi se sicer razdeljujejo istotako v okvirju normalnih kontingentov, izpolniti pa je za tehnično izvršitev odkazovanja obrazce, ki jih je založilo v ta namen ministertvo za javna dela.

Kot mali obrati veljajo pri tem obrati s poprečno potrebo do 12 ton ali 140 ton letno.

Imenovana kuriva se oddajajo vsem tem porabnikom po predpisih uravnave porabe poprej navedenega ministrskega ukaza.

Razen tega je tudi političnim deželnim oblastivom naloženo preskrbovati porabnike, ki so izvzeti od uravnave porabe po predpisih navedenega ministrskega ukaza, in sicer: a) državni uradi in zavodi, b) državne bolnišnice in oskrbovališča, vstevši od državne sanitetne uprave obratovane vojne bolnišnice in oskrbovališča Rudečega križa, c) visoke šole in druga državna učilišča. Za to preskrbo je merodajna notranja uradna uravnava.

Zavodi, ki so pod državno upravo, morajo prijaviti svojo potrebo kakor dosedaj vojnemu ministertvu.

Koristi sestava kontingentiranja se še vsled znanih prometnih težkoč niso primerno pokazale, so pa vsekakor očividne, ker isti jamci, kakor že omenjeno, za enakomerno vpoštevanje vseh zahtev, dočim bi po prejšnjem sestavu, prednostnega priskrbovanja vozov, to je preskrba porabnikov s premogom po površnem redu važnosti vzdrževanja dotičnih obratov, velike skupine porabnikov pod okolnostmi popolnoma nič ne dobile in bi se med drugim skoro popolnoma onemogočilo preskrbeti za domačo kurjavo potreben premog.

V ostalem uvedba sestava kontingentiranja ne pomenja morda, da je bila preskrba premoga spravljena v okoren sistem; temveč se skrbi za to, da ostane preskrba premoga tudi prilagodena merodajnim razmeram tedaj, ako bi se spremenile. Temu namenu služi pred vsem stalna komisija, sestavljena iz zastopnikov vdeleženih osrednjih oblasti in oseb, ki popolnoma poznajo vsakokratni položaj. Ta komisija zbora je v ministertvu za javna dela pod predsedstvom ministra. V nji se razpravljajo vsakokratne težkoče in se posvetuje o naredbah, ki naj služijo za najhitrejšo odstranitev istih.

Mirovna pogodba z Rusijo potrjena.

Vseruski sovjetski kongres v Rusiji.

K. B. Dunaj, 18. marca. Ruski ljudski komisar za zunanje zadeve je na zunanje urade na Dunaju in v Berlinu sledeči brzojav odposlal:

„Dne 16. marca 1918 je izredni vsruski kongres sovjetrov delavskih, vojaških, kmetskih in kozaških delegatov v mestu Moskvi, ratificiral mirovno pogodbo, ki jo je sklenila Rusija dne 2. marca t. l. v Brest-Litovskem s silami četverozveze.“

S tem je tudi mir z nekdanj veliko, zdaj pa razkosano in razbito Rusijo tudi črno na belem sklenjen in podpisan. Koliko prelivanja tople človeške krvi bi bilo izostalo, ko bi se vseslovanska Rusija carja ne dala od Angležev zapeljati v to svetovno vojno! Pa morda ima tudi to dejstvo nekaj zgodovinsko dobrega. S porazom Rusije koraka obenem osvoboditev njenih nekdanj podjarmljenih narodov. In s porazom Rusije je bila poražena obenem tudi panslavistična ideja, ta najhujši strup in največja nevarnost za miroljubno kulturno Evropo.

Roparji tujih ladij.

Nizozemska bila je v svetovni vojni nepristranska ali nevtralna in to do zadnjega časa. Po vseh načelih človeštva ima v vsaki vojni sleherna država pravico, smatrati se za nepristransko.

Ali Angležem in njih blaznim zaveznikom je prišlo v glavo teči, kajti nemški podmorski čolni izvršujejo zistematično svoje delo. Vedno bolj pričinja našim sovražnikom primanjkovati prostora na trgovinskih ladjah in vedno večja je zdaj njih gospodarska mizerija. Ali ti naši nasprotniki, ki imajo drugače tako polna usta poštenosti, svobode miselnosti in človečanskih čustev, si znajo pomagati, ako ne s poštenimi, potem pač z grdimi, nasilnimi sredstvi.

Angleška vlada kot zastopnica svojih zaveznikov in za njo tudi Amerika, ta vla-

đuča svetovne politike, izročile so nakrat nizozemski vladi

ultimatum,

ki se glasi po uradnih poročilih tako-le: K. B. Amsterdam, 13. marca. Tukajšnji angleški poslanik v Haagu je v imenu zveznih vlad in Združenih držav Amerike od Nizozemske zahteval izročitev vsega njenega ladinega prostora proti primernim tovrstnim obrokam in nadomestilu torpediranih ladij po vojni za vožnje tudi znotraj zatvornega okoliša. Nizozemski vladi se je dovolilo za odgovor dobo 8 dni. Ako bi se tej zahtevi zveznih vlad ne ugodilo, bi se nizozemske ladje v Združenih državah rekvirirale in na morju vozeče nizozemske ladje zaplenilo. Poleg tega bi se Nizozemski v tem slučaju od strani zveznih vlad ne dobavljalo več krušnega žita.

Nizozemska se uda.

Nizozemska se je po sprejemu tega nasilnega, prav roparskega ultimatumata takoj obrnila na nemško vlado in je vprašala, če bi zamogla v slučaju odklonitve Nemčija potrebno žito dobavljati. Nemška vlada je izjavila, da to ni mogoče, ker ima pač v prvi vrsti skrbeti za lastne svoje zveznike. Potem je Nizozemska sprejela zahteve ultimatumata, pristavila je pa celo vrsto drugih pogojev in protizahtev, o katerih se še razpravlja. S tem je prišla zopet ena država več pod kruti jarem angleške tiranije. Upajmo, da se ji bode pozneje posrečilo, razbiti ta jarem!

Tudi Švedska pride na vrsto.

Čuje se, da hočejo sovražni trinogi tudi Švedsko prisiliti k oddaji njenih ladij. Skrajni čas bi bil, da se združijo vse nevtralne države in da tako združeno nastopijo proti pomorskim roparjem. Pečat zločina nosili pa bodejo ti roparji v vsej bodočnosti na svojem čelu.

Tedenski pregled.

Štajerske vesti.

Naš prijatelj Miha Brenčič dela shode in agitira za „jugoslovansko deklaracijo“. To nas sicer ne vznemirja. Kajti Brenčičeva mladost se je porodila v Spuhlju in v političnem oziru je ravno tako nevarna, kakor muha za železniškim vlakom. Gotovo je, da vedo merodajni in prizadeti krogi isto tako, koliko je ta spuheljska mladost vredna. Tako morajo tudi prizadeti krogi razumeti, da je Miha iz Spuhlja dolžan nekaj storiti. Ako bi ne bil poslanec, moral bi Miha ležati v strelskem jarku ali pa vsaj kot „pšelarski“ korporal nadzorovati, kako se eraričnim konjem navadi redno odvajanje scalnice. Ko bi Miha ne bil poslanec, bi sicer v zmislu „jugoslovanskega“ patrijotizma zamogel tudi skrivati svoje žito in se pustil potem pošteno kaznovati, ali „hec“ in „špas“ bi vendar ne bil tako velik. In Miha Brenčič je vendar priznani humorist ter šaljivec. Pa še nekaj! Zadržnič je prišel neki haložanski kmet — vboji vrag, ki ne zasluži celo leto deset stotakov gotovega denarja — in nam je rekel: „Ko bi meni dala država 1000 kron plače na mesec, „bi znal tudi politikovati“. In Haložan je imel prav; 1000 kron na mesec je lep zaslužek, tudi za človeka, ki je delal spuheljske šole. . . Zato je Miha iz Spuhlja dolžan, da „dela“. In ker vendar na javnih shodih ljudem ne more priporočevati, da bi državo goljufali, pričel je na povelje svojega komandanta dr. Korošča agitirati za „jugoslovansko“ državo. In zdaj agitira in agitira, — redke „jungfrave“ mu pa ploskajo. . . Želim Mihi iz Spuhlja srečno pot in veliko uspeha, več uspeha, nego ga je imel s svojim shodom v Ptujju. Seveda bodejo časi prišli, ko bode Miha postal ponižen. Ali obljubljamu mu, da ga bode mo tudi takrat smatrali tako resnim, kakor danes. . .

Dr. Anton Korošec, ta „veliki Jugoslovanski“ mrli. Nes se briga zdaj pogostoma tudi za hrvatske in nepreskrb žele in hoče tudi tam „jugoslovanskega“ Ogenj rešenika igrati. To pa vkljub temu, da so mlako gosp na Hrvatskem že opetovano povedali in poročalo je kazali, da ne marajo njegove vsiljive politične in se manj njegove cilje. Kakor čujemo, je poštene hrvatske javnosti polastila huda razburjenost, tako da se je bati resnih prilik, ako bi dr. Korošec še nadalje tja za hajal in agitiral. Tamošnja oblast je dovolj močna, da bode tega Korošča pošteno sabsburš za ušesa prijala, kadar se ji bode zdelo domskega volj njegovega ruvanja ter hujskanja. Desarske. Korošec je ravno kakor demon, kakor nekak harchfeld hudobni duh; povsod, kamor ga njegova navstrijški srečna noga zanese, povsod dela zgago, razvile ces burjenje, težave, jezo in sovraštvo. To pa — Tečaj — v tem tiči vsa zlobnost tega počenjanje želni s — ravno v času, ko je avstro-ogrska monarhija v 16 hija v največji nevarnosti. . .

Sina umoril. Posestnik Rupert Sottler najb iz Bučerce, okraj Sevnica imel je proti brezpl svojemu sinu Jožefu že delj časa sovražnja. Prila rav Jožef Sottler, ki se nahaja pri vojakih, došadi inze je pred kratkim domov na dopust. Te dni Cesa pa je prišlo med očetom in sinom do rase je pri prtja, pri katerem je oče nabito puško s stenskega snel in na sina en strel oddal. Ta je biljemu zadet v prsa in se je zgrudil na tla; ima O n pa se je toliko moči, da je zlezal v kuhinjo. Agenzia k materi. Nato je vzel oče še nož, se vrgel je n v kuhinji na sina in mu zadel pred materjo. Edujejo ki je zastonj skušala ga braniti, tri močn sklene sunke z nožem. Mladi mož je bil v par mrpantu nutih mrtev. Zverinskega očeta pa po okraju so pr nemu sodišču v Celju izročili. . .

Brzi čedilec čevljev. Iz Celja nam poročajo je odv Te dni javil se je v nekem tukajšnjem večjoro-ogrs hotelu mož in je prosil službe. Ker je navajal bet na da je bil že uslužben drugod kot strežnik ostalo. sprejel ga je lastnik za takega. Drugi dan Čast zahteval je novi strežnik od gostov čevljev. Čevlji vajo v „čiščenju“ in v teku četr ure so hudoškofji vsi čevlji gostov 7 parov „očiščeni“; izginof v C so namreč v nahrbtnik strežnika, s katerim se v je napravil izlet baje proti smeri koroške stro meje. Ker pa mora biti strežnik tudi točno hovník vzal je seboj še tudi uro natakarije. Mladi ali l veseli gostje pa so bili primorani svoj zaprotn jutrek, do priskrbe drugih, v hišnih čevljih kvenit vzeti. Slepjar je srednje postave, ima pol Kurla obraz, belkaste lasi in brado, ter nosi svetlo. marc rujavo obleko z črno čepico. Baje jo je popem sp hal v smer proti Celovcu. . . želneg; adwitz; eta. Oc; ginjer

Koroške vesti.

Agitacija za „jugoslovansko“ deklaracijo. Kakor javljajo slovenski listi, je tréhaldo l posebno na Koroškem od duhovščine živahno padla peljana agitacija za „jugoslovansko“ deklaracijo se d cijsko politiko na energični odpor. Posebnostjo in se obrača pozornost na nabiralce podpisilčanst v prid „jugoslovanski“ deklaraciji od šadske maja 1917. V Sv. Mihelu pri Pliberku. . . Izvršila se je v župnišču hišna preiskavaesar v. Proti tamošnjemu kaplanu uvedla se je preoblasti preiskava radi zločina §§ 58 c in 65 a kpet up zenskega zakona (veleizdajstvo in motenjesto in javnega miru). — Sami torej začenjajo pri podp znavati, da jo je njih protiaustrijška „jugoslovanska“ strupena gonja na Koroškem sladlagi. izkúpila ter da se zvesto koroško ljudstvelnem ne bode nikdar pustilo zapeljati v utopističnemjio ideje par veleizdajalskih, srbofilskih trmo. Nem; glavcev, kateri kakor divje hijene hrepenijo dela p da bi v danem trenutku staro-zgodovinskiropski meje naših krasnih kronovin raztrgali. Očitnavo r in resno bijemo torej boj proti tej gonji to da skrajni čas je tudi, da se s sotrudom vladje. Gl in postave, to kačjo zalogo enkrat za vselej se v ugonobi. Tisti maziljeni paglavci pa naj spodna ne vmešavajo v politiko in naj raje svojopskil dolžnosti bolj redno izpolnjujejo, da se po Kaj njih drastičnim izrazom „vera je v nevar Salon nosti“ res kaj takega ne pripeti. . .

Smrt železničarja. Na glavnem kolodvorju ra v Beljaku bil je 13. tega meseca kurile zmlet južne železnice J a n z od vlaka prevožen in 100 g tako težko poškodovan, da je kmalu nato nali